

Sygn. akt III PSK 73/21

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko J. K. D.

o zapłatę premii,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 4 sierpnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 8 stycznia 2020 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 stycznia 2020 r., V Pa (...) Sąd Okręgowy w O. po ponownym rozpoznaniu sprawy zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 10 stycznia 2017 r., IV P (...) w ten sposób, że zasądził od J. K. D. (pозwana) na rzecz M. K. (powód) tytułem premii kwotę 17.957,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami, oddalił wniosek pozwanej o zwrot wypłaconej powodowi kwoty 42.853,19 zł i obciążył pozwaną kosztami postępowania.

W sprawie ustalono, że powód domagał się wypłacenia zaległych premii za grudzień 2013 r. i czerwiec 2014 r. z tytułu pracy świadczonej na rzecz pozwanej. Pozwana nie prowadziła dokumentacji płacowej w zakresie wypłaty premii, gdyż w przypadku większych kwot rozliczała się z pracownikami w sposób nieformalny „po naszymu”. Pozwana przedstawiła jedynie wyciąg z operacji bankowych, z którego

nie wynikało, by wypłacała kwoty, odpowiadające wysokości należnej powodowi premii, a jedynie kwoty zbliżone. Nie przedstawiła również jakiegokolwiek dokumentu czy też naoczego świadka, który dowodziłby, że premie zostały powodowi wypłacone.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że pozwana dowiodła wypłaty premii powodowi i oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznawaniu sprawy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego, stwierdzając, że nie wykazano żadnym wiarygodnym dowodem, by pozwana wypłaciła powodowi należne kwoty. W ocenie Sądu Okręgowego nie dowodzi tego faktu przedstawiony wyciąg z operacji bankowych, gdyż nie dość, że kwoty wypłacone przez pozwaną z rachunku nie odpowiadają należnym powodowi, to dodatkowo nie można w oparciu o ten dowód stwierdzić, czy wypłacone przez pozwaną z rachunku środki pieniężne zostały przekazane powodowi. Wypłaty premii nie dowodzą także zeznania świadków, z których wynika, że pozwana zawsze wypłacała wynagrodzenie terminowo, gdyż następnie pojawia się w nich twierdzenie, że powód uskarżał się na niewypłacenie niektórych premii. Także przedstawiona korespondencja mailowa nie dowodzi wypłaty premii, a jedynie sygnalizacji niedokonania takiej wypłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego na pracodawcy ciąży obowiązek udokumentowania wypłacenia pracownikowi wynagrodzenia. Oznacza to, że pozwana, prowadząca od wielu lat działalność gospodarczą w formie korporacyjnej była zobowiązana do wykazania, że przekazała powodowi należne kwoty premii. Nawet w sytuacji nieprowadzenia właściwej dokumentacji płacowej uzasadnione było uzyskanie pokwitowania w nieformalnie prowadzonym notatniku, czy na kartce, by zabezpieczyć się przed ewentualnym zarzutem niedokonania rozliczenia. Pozwana tego jednak nie uczyniła i konsekwencje takiego zachowania obciążają ją.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której pozwana upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 382 w związku z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. przez niedokonanie ustaleń faktycznych, chociażby w drodze przyjęcia części ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji za własne i to, mimo że nie zaistniały przesłanki określone w

art. 387 § 2¹ k.p.c., ponieważ w apelacji powoda zgłoszono zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych, a Sąd drugiej instancji zmienił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji w rezultacie czego uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera jedynie ustosunkowanie się do trzech z wielu przeprowadzanych dowodów oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Doprowadziło to zdaniem pozwanej do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 78 § 1, art. 77² § 1¹ w związku z art. 78 § 2, art. 94 pkt 5, art. 94 pkt 9a, a także art. 86 § 1-3 k.p., które to przepisy Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Pozwana opiera skargę na przesłance oczywistej zasadności. W takim przypadku obciąża ją obowiązek wykazania, na czym polega oczywiste naruszenie prawa procesowego lub materialnego. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318). Niezależnie od tego warto zwrócić uwagę, że samo naruszenie prawa w wyroku sądu odwoławczego nie stanowi o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006 r., I PK 283/05, LEX nr 2510685). Nadto wywodzi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2012 r., I PK 106/12, LEX nr 1421966). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej stanowi przymiot, którego istnienie potwierdza jaskrawie niesprawiedliwe rozstrzygnięcie sprawy przez sąd powszechny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., I UK 192/11, LEX nr 1646891).

W niniejszej sprawie nie można dopatrzyć się takiego uchybienia. Sąd Okręgowy, rozpoznając sprawę ponownie (po uchyleniu poprzedniego orzeczenia)

uwzględnił zapatrywania prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego. Przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i jednoznacznie określił, którym dowodom dał wiarę, a które uznał za niewiarygodne. Następnie, po rekonstrukcji stanu faktycznego z wykorzystaniem zasady swobodnej oceny dowodów uznał, że w przedmiotowej sprawie nie udowodniono przekazania powodowi należnych mu premii i w związku z powyższym rozstrzygnął na korzyść powoda. Nie ma zatem racji pozwana, twierdząc, że Sąd Okręgowy nie dokonał ustaleń faktycznych, skoro jasno i wyraźnie stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na jakim materiale dowodowym oparł swoje rozstrzygnięcia. Oznacza to, że nie wykazano wystąpienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, brak jest zatem podstaw do jej merytorycznego rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy zważył jak w sentencji.